

får tilbudt et arbejde, og som nærmest må kunne se, at det går ud over deres indtjening at tage det arbejde.

Det kan man løse på to måder. Enhedslistens forslag er, at man betragter hvert menneske som et selvstændigt individ og derfor stopper den modregning. Så sikrer vi, at det ikke koster en penge at komme i arbejde, og vi sikrer, at ingen kommer til at stå uden indtægt. Men Socialdemokraterne vælger altså at gå den modsatte vej og skære 1.000 kr. på kontanthjælpen for familierne. Vi mangler stadig væk at få et svar på, hvad de mange familier skal leve af.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Pia Gjellerup, og efter hende er det hr. Ole Sohn, hr. Thor Gunnar Kofoed og fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Til hr. Eyvind Vesselbo vil jeg sige, at det at have indflydelse, når man sidder i en forhandlingskreds, en forligskreds, jo er, at det gerne indledes dér, hvor man som part har indflydelse på, hvad der overhovedet skal laves. Det er jo forudsætningen for at lave et forlig.

Når vi ikke var enige om indholdet, når vi ikke var enige om pengene, når vi ikke var enige om rækkevidden, er det lidt svært at sige: Vi tager det alligevel, for så øver vi indflydelse på det næste. Hvor ingen indflydelse gives, er der ingen indflydelse at forvente, og derfor tror jeg nok, at det er klart, hvad der skulle være problemet i forhold til at lave et forlig, som jo faktisk er meget vigtigere for os, end det tilsyneladende er for Venstre i øvrigt.

Finansieringen er fuldstændig klar. Det står dels i selve naturoplægget, som hr. Eyvind Vesselbo udmærket kender, med hensyn til medfinansiering fra erhvervene og EU, og dels er det de 200 mio. kr. fra staten, som fremgår af vores finanslovpoplæg og ændringsforslag. Så det er der sådan set ikke nogen hemmeligheder i.

Hr. Uno Larsson spørger til dækningsafgiften og siger, at kommunerne kæmper imod den. Ja, de kæmper sådan set ikke specielt imod nogen her i Folketinget. Altså hvis de kæmper, så kæmper de mod, at de også har nogle ønsker til, hvilke opgaver de skal løse i kommunerne; velfærdsopgaver i forhold til børnene, de ældre osv., og der vælger en del kommuner at have en

dækningsafgift, så deres erhvervsliv også bidrager til den infrastruktur og den velfærdsudvikling, der er i lokalområderne. Det er en prioritering, som kommunerne kan vælge eller lade være. Jeg forstår så udmærket, at de mener, at deres erhvervsliv også skal bidrage til deres kommuner.

Så skal jeg sige til fru Line Barfod, at jeg er blevet spurgt om kontanthjælpsdelen af arbejdsmarkedsreformen, og det er faktisk den, jeg har svaret på. Jeg vil ikke kunne give detaljekendskab i forhold til, hvordan det samlede kontanthjælpssystem er indrettet. Jeg kender udmærket til det forslag, som Enhedslisten har; man vil individualisere, altså fjerne det, der er den gensidige forsørgelsespligt i familierne.

Det mener jeg er et langt, langt større skridt, og det kan ikke på nogen måde bare ses isoleret i forhold til kontanthjælpen. Men det er rigelig stort og for stort til, at vi kan tage det.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu har jeg lyttet lidt til fru Pia Gjellerups besvarelse af Enhedslistens spørgsmål vedrørende arbejdsmarkedsreformen.

Jeg synes, at man skal sige tingene, som de er. Enhedslistens forslag om at fjerne den gensidige forsørgerpligt og tage individuelt udgangspunkt er sådan set ikke Enhedslistens opfindelse. Det er et forslag, LO har stillet, for det vil sikre, at man på en reel måde kunne give et incitament til, at folk kom ud på arbejdsmarkedet. Det har både SF og Socialdemokratiet støttet henover sommeren, da det blev lanceret.

Vi har så holdt fast i støtten, og i konsekvens af det har vi måttet sige nej til arbejdsmarkedsreformen, som jo helt præcist knæsætter princippet om at fastholde den fælles forsørgerforpligtelse. Det er det, der gør, at vi er kommet i situationen, hvor der er 27.000-28.000 af de dårligst stillede familier, som kommer til at betale for arbejdsmarkedsreformen. Det er de penge, som et flertal af arbejdsmarkedsreformpartierne har besluttet skal bruges til skattelettelser for de mest velstillede i samfundet.

Det er virkeligheden, og det synes jeg Socialdemokratiet skal erkende og sige, at grunden til, at de gik med i arbejdsmarkedsreformen, er, at de kunne være med til at forhandle og udmønte reformen.